

tablica množenja za mlade pesnike

varlam šalamov

1) $1 \times 1 = 1$

Uzalud govore da veliki pesnici nameću svoje „zakone“, pravila, da umetnost nema opštih zakona itd. Tajne umetnosti postoje, a odgonetanje tih tajni je najvažniji pesnikov zadatak. Te tajne umetnosti imaju malo zajedničkog sa traženjem metra, ovladavanjem rimom itd. Metri i rime su tajne obučarske radionice, a ne umetnosti.

2) Pisanje stihova se ne može naučiti.

Zato i ne postoje neki „prvi“ stihovi. Stihovi — to je pitanje talenta. Pisanje stihova nije potrebno učiti, nego valja u sebi vaspitavati zahtevani strog ukus, shvatanje autorske koncepcije, naučiti čitati autora saosećajući sa njim. Istina, Mandeljštam je uveravao da na svetu nije bilo deset ljudi, koji su razumevali Puškina kao što ga je on razumeo.

3) Poezija je neočekivanost.

Neočekivanost, novina osećanja, opažanja, misli, detalja.

4) Jasnost i tačnost u poeziji nisu isto.

Poeziji je potrebna tačnost, a ne jasnost. Poezija se bavi podtekstom, alegorijama, traženjima, intonacionim građenjem rečenica. Nemoguće je opisati ljudsko lice, koje odražava konglomerat misli i osećanja, stanje ljudske duše. Ovde se jasnost neće postići, tačnost je dostižna. A, osim toga, jezik prirode se ne može uvek prevesti na ljudski jezik.

5) Poezija je žrtva, a ne osvajanje.

Razgolićivanje duše, iskrenost. „Samopredavanje“.

6) Naučiti da se stihovima ispituje sopstvena duša, njeni neosvetljeni kutci.

Pesma se neće pisati ako je neiskrena. Ponekad pesnik zbog svoje impulsivnosti može dovesti sebe u stanje iluzije, prisiliti sebe da poveruje. . . Ali to je redak slučaj. . . U većini slučajeva u stihovima se gata, kao iz karata. I pogađa.

7) Kosmos poezije je tačnost.

Traganje je ovde, a nalaženja su beskonačna, kao život.

9) Poezija je sudbina, a ne umeće.

Dok se na stihovima ne pojavi krv, nema pesnika, postoji jedino versifikator.

„Evgenija Onjegina“ ne pamtim zato što je „enciklopedija ruskog života“, nego zato što su u njemu ljubav i smrt.

11) Stihovi nisu roman koji se može prelistati.

Stihovi zahtevaju pažljivo čitanje, bezbrojno pročitavanje. Stihovi se moraju čitati u raznim godišnjim dobima, u različitim raspoloženjima.

12) Poezija je nepredvidiva.

Duboko nacionalna. Usavršavanje poezije, razvijanje beskonačnih mogućnosti stiha nalazi se u granicama rodnog jezika života, predanja, osećanja, književnih ukusa. Slobodan stih stvorila je, približivši ga prozi, želja da se jezik poezije učini prevodiv.

13) Poetska intonacija je pesnikovo lice, njegov pesnički pasoš, pravo na bavljenje poezijom.

14) Počeci i ciljevi poezije.

Počeci velike poezije su najrazličitiji. Cilj joj je isti kao i u nauke, političkog učenja — načiniti čoveka bolje, boriti se da moralna klima sveta postane malo bolja. . .

15) Stihove ne rađaju stihovi.

Stihove rađa život, a ne drugi stihovi.

16) Poezija je iskustvo.

17) Proveravaj sebe tuđim stihovima.

Ako tvoje raspoloženje, tvoje osećanje može biti izraženo tuđim stihovima — ne piši svoje.

18) Rad je potreba talenta.

Svaki talenat nije samo kvalitet, on je i kvantitet, a Mocart je i primer umetnika koji uporno i mnogo radi.

19) „Sve ili ništa“.

U stihovima postoji zakon „sve ili ništa“. Ili su rimovani stihovi, ili „nisu stihovi“. Više ili manje kvalifikovani stihovi, jednostavno, ne postoje.

20) Osećanje je mnogo bogatije od misli.

Poezija svojim sredstvima: podtekstom, alegorijom, intonacijom, zvučnom organizacijom, isprepletanom sa smisaonom sadržinom, komparacijom dalekog i bliskog, teži da do nas donese baš ono što ne može biti jasno izraženo rečima, ali time ne postaje manja, uprkos Dekartu. Stihovi deluju u pograničnoj oblasti.

22) Stihovi nisu traženje.

Pesnik ništa ne traži. Stvaralački proces nije traženje, nego je prikazivanje neizmerne količine pojava, misli, osećanja, ideja, detalja,

koji se u pesnikovom mozgu javljaju na poziv rime i svakog zvučnog ponavljanja u stihu.

23) Poezija je neizvesnost.

Pesniku ne mora sve biti jasno pre nego što je pesma početa. U suprotnom, nema se zašto pisati pesma.

24) Veliki pesnici ne otkrivaju nikakve puteve.

Naprotiv, po putevima, čak i stazama, po kojima su prošli veliki pesnici ne treba ići. Za pesnika su zatvoreni putevi podražavanja.

25) Pesnik je instrument.

Instrument pomoću kojeg se izražava priroda. Prevodilac sa jezika prirode na ljudski jezik. Rasuđivanje prirode nije uvek jednostavno prevesti na običan ljudski jezik.

27) Ne hitajte u nauku.

Umetnost tamo nema šta da čini. Pesnika tamo ništa, osim konfuzije, ne čeka.

28) Rima je istraživački instrument,

a nije samo oruđe milozvučja (Baljmont), nije mnemičko sredstvo (Majakovski). Uloga rime je mnogo značajnija.

30) Pejsažna lirika.

Pokušaj da se drvetu ili kamenu da da govori o sebi i čoveku. I uz to, dok pejsaž ne govori ljudskim jezikom ne može se nazivati pejsaž.

31) Zašto su Puškin i Šekspir večni?

Zato što se moralna klima zemljine kugle menja vrlo sporo.

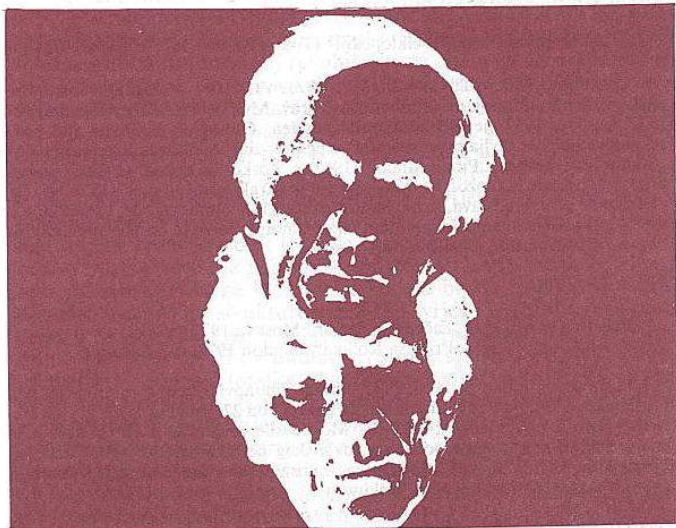
32) Šta je više, poezija ili proza?

Za šta piju? Za četiri vladarke.

Za susret u mesojeđe i očiju njihovih tonova.

Zato da bi prozaik prešao u pesnike,

A pesnik ušao među polubogove.

34) Izučavati tehniku stiha, shvatajući da je to tehnika.

Poznavanje kontrapunkta ne lišava kompozitora prijemivosti prema muzici, kako je govorio Norbert Viner. Uz to još česti altruistički zanos radom na rešavanju tehničkih pitanja versifikacije iznenada otkriva neku tajnu umetnosti.

35) Stihovi „u slobodnom hodu“ su obavezna vežba za pesnika.

Na zadani ritam pesnik uključuje, jedva kontrolišući mišlju, onaj svet koji se gura napolju, i samo zato po tom rukopisu, koji je napisala priroda, sprovodi surovo, nemilosrdno brušenje, ostavljajući samo značajne nalaze.

36) Uključivanje u poeziju ne počinjati od Puškina.

Puškin je pesnik koji zahteva odraslog čitaoca, traži lično životno iskustvo, i čitalačku kulturu. Ljermontov i Tjutčev su još složeniji. Uključivati se valja čitanjem Njekrasova i A. K. Tolstoja, a zatim se prelazi na Puškina.

38) Da li je pesniku potrebno da piše prozu? Obavezno.

U stihu se neće reći sve, makar koliko bilo visokoemocionalno ono što se može reći jedino u stihu. Pesnik koji piše prozu obogaćuje i svoju prozu i svoju poeziju. Jedinstvo, neraskidivost, stvaralačka i stilistička, — Puškin, Ljermontov, pa i bilo koji drugi pesnik mogu biti shvaćeni jedino zajedno sa svojom prozom.

40) Tradicija i novatorstvo.

Potrebno je znati što više. Samo onaj koji dobro poznaje predmet svog rada, može dodati nešto novo. Ovde je rešenje pitanja o tradiciji i novatorstvu.

41) $10 \times 10 = 100$

Prevod Aleksandar Badnjarević

TABLICA MNOŽENJA ZA MLADE PESNIKE i ciklus pesama JAČA SU OD NADE MOJA SEĆANJA objavljeni su u martovskom broju moskovskog časopisa JUNOSČ.